

ÖMER KUŞ

Ömer Kuş, epey zamandır gözlerden irak kalmış çok eski, çok fedakâr ağabeylerimizden birisidir. Şimdi sağlık problemleri var. Zamanında ciltler dolusu Risale-i Nur eserlerinden yazıp muhtaçlara yetiştiren Ömer Kuş, Dinar'ın Baraklı Köyündendir. Türkler hakkında bir soru soran köyün hocası Süleyman Sarı ve matbaa gibi nurları yazıp çoğaltan -aslında Tavaslı olan- Mehmed Çavuş vesilesiyle, Baraklı Köyünün adı Emirdağ Lâhikasında iki yerde geçmektedir. Ömer Kuş'un dava arkadaşı Tavaslı Mehmed Çavuş'un soyadı Uzundemir'dir. Mehmed Uzundemir hakkında kimlik bilgilerini Denizli Mahkeme tutanaklarından aldım. Ömer Ağabey köyleri Baraklı'da Hasan Atıf Egemen Ağabeyimizin iki seneyi aşkın bir süre kaldığını ve köyde çok risale yazdığını anlattı bize. Bunu biliyorduk, teyidini almış olduk.

Ömer Kuş ve Emirdağ Lâhikasında adı geçen iki arkadaşı, Afyon Mahkemesinin ilk celsesi hariç, diğerlerinin tamamını takip etmişler. Duruşma salonuna girmeseler de dışarıda olup bitenleri görmüşler, o anları yaşamışlar. Bize anlatılan ayrıntıları kıymetli gördük.

Ömer Ağabey, Üstad Hazretlerini çok ziyaret ettiğini, ayrıca başta Tâhirî Mutlu ve Zübeyir Gündüzalp Ağabeyler olmak üzere o dönemde hizmet eden bütün ağabeylerle sıkı münasebeti olduğunu anlattı. Tâhirî, Zübeyir ve Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabeyden bazı hatıralar aktardı. Kendi evine yapılan baskınları da anlattı...

Ömer Ağabey epey zamandır Nazilli'de ikamet ediyor. 23 Mayıs 2012 tarihinde Nazilli'de Ömer Kuş ağabeyin evindeyiz. Vardığımızda çok hasta idi. Daha sonra ikinci bir ziyaret daha yapıldı Ömer Ağabeye. Kayıtları Nazilli'den Ömer Doğru ve Mustafa Yüksel Kardeşlerimizin yardımıyla yaptık. Bu iki kardeşimize destekleri için çok teşekkür ediyorum.

NOT: Hatıralar yazılıp düzenlendikten sonra Ömer Kuş'a tashihe ettirdik. İkinci bir tashihe daha ihtiyaç duyuldu ve bu da yaptırıldı. Ömer Ağabey bu ikinci tashihten 11 gün sonra 14 Şubat 2014 tarihinde Cuma günü 90 yaşında iken ebedi âleme göçüp gitti. Hastaydı zaten. Dua ve helallik istemişti. Hasta, yorgun ve yaşlı olmasa daha fazla ayrıntı alabilirdik ondan. Ama Ömer Ağabey bu dünyada değil artık. Daha bir kelime bile alamayız ondan. İyi ki gitmişiz yanına. Bir kere daha anladık ki bu çalışmalar için acele edilmeli. Ağabeyimize Allah'tan rahmetler niyaz ediyoruz. Ruhuna El Fatiha...

Ömer Kuş Anlatıyor:

Afyon'un Dinar Kazasının Baraklı Köyünde 1340 yılında doğmuşum. Nüfusuma 1920 olarak yazmışlar. Mesleğim çiftçilik. 1973 senesinde Nazilli'ye geldim ve yerleştim. Halen Nazilli'de ikamet ediyorum. Şimdi evde yalnız yaşıyorum, kendiişlerimi kendim yapıyorum. Üstad'la ilk görüşmem askerden geldikten sonra 1948 yılında Afyon Mahkemesinde oldu. Afyon Mahkemesinin duruşmalarından ilki hariç diğerlerinin hepsine gittim. Üstad'ı ilk olarak orada gördüm, elini öptüm, duasını aldım. Biz mahkemeyi dinlemek için gitmiştik, fakat mahkeme salonuna almadılar bizi. Mahkemeye giremedik ama dışarıda beklerken olan biteni gördük. Daha sonraları Bediüzzaman'ı defalarca ziyaret ettim. Risale-i Nur hizmetlerine yazı ile dâhil olduk daha çok. Tâhirî, Hüsrev, Zübeyir ve diğer ağabeylerle çok beraberliğimiz oldu. Demokrat Parti zamanında 1953 senesinde iki sefer evimde arama oldu. Bir sefer Dinar'da mahkemem oldu. 1957'de kitaplarımızı iade ettiler. Dört sene sürmüştü o mahkeme.

BEDİÜZZAMAN'IN ELİNİ ÖPERİZ AMA TARİKATINA GİRMEYİZ

Askere gitmeden evvel 1941 senesinde “Bediüzzaman” adını duyuyordum. Bu sebeple Üstad’ımıza çok muhabbetim vardı. Hatta evliyalardan filan bahsettiklerinde “Siz Bediüzzaman’ı bir görseniz; işte Bediüzzaman şöyledir, böyledir...” diye anlatılırdı bize. Kırk altı ay askerliğim var. Askerden geldik, mevlid gibi bir sohbet oluyordu. O zaman Üstad’ımız Bediüzzaman Emirdağ’ında idi. Üç arkadaş “Gidelim elini öpelim, fakat tarikatına girmeyelim, duasını alalım” diye kendi aramızda konuştuk. O sırada Isparta’nın Kuleönü Köyünden Hafız Mustafa diye biri çıktı geldi. Ona “Biz Emirdağ’ına Bediüzzaman’ın yanına gideceğiz duasını alacağız, elini öpeceğiz, yalnız tarikatına girmek istemiyoruz” dedik. O dedi ki “Şeyhliği, tarikatçılığı bırakın. Ben çok kitap getirdim. Bunları alın okuyun, ondan sonra Bediüzzaman’ın yanına gidin. Şu anda Bediüzzaman’ın yanına gitmek yasak zaten” dedi. Getirdiği kitaplar Osmanlıca Risale-i Nur. Bir kişiye iki kitap getirmiş. İki buçuk lira tanesi, ikisi beş lira... Herkes birer kitap aldı. Afyon Mahkemesinden önceydi bu iş.

Bizim Baraklı Köyünde Mehmet Çavuş¹ vardı. Hiç gözünü kırpmadan gece sabahlara kadar okuduğunu bilirim ben onun. Mehmet Çavuş Sultanhisar’a Hasan Atif Hocanın yanına yazı öğrenmek için gitmişti. Atif Hoca da 1952 senelerinde bizim köye gelmişti. İki üç sene Baraklı’da durmuştu. Hatta Atif Hoca bizim köyde iken evlendi. Homa’dan evlendi. Atif Hocanın yazısı çok güzeldir. Mehmed Çavuş’un² yazısı da hemen hemen aynı ayardadır.

ÜSTADI İLK GÖRÜŞÜM AFYON MAHKEMESİNDE OLDU

Üstad’ın elini öpmeye bugün gidelim, yarın gidelim derken 1948 senesinde Afyon Mahkemesi başladı. Gidelim dedik. Birinci mahkemeye gidemedik, orak zamanıydı, ikincisine gittik. Afyon Mahkeme duruşmalarının bu ilki hariç hepsine gittim ben. Mahkemenin yirmi ay kadar sürdüğünü hatırlıyorum.

Afyon’a ikinci duruşma için Baraklı’dan Ben, Tavas’tan Mehmed Çavuş ve köyümüzün hocası Süleyman Sarı³ olarak üç kişi gittik. Yalnız hocaya Süleyman Sarı deseniz kimse bilmez. Ona köyde Sarı Hoca derlerdi. Neyse Mahkeme binasına vardık. Meğer Üstad’ımızı erken getirirlermiş mahkemeye. Sabahleyin yedi gibi getirirlermiş, millet kabalalık olmadan. Biz saat dokuza yakın vardık. “Eyvah geç kaldık, keşke iki saat evvel gelseydik” dedim. Sonra baktım, Üstad’ı getirmişler, kapının ağzında bir sandalye vermişler, oraya oturtmuşlar. İlk defa görüyorum. Orada Bediüzzaman kimdir diye sormaya lüzum yok zaten. Fotoğrafları var ya; cübbesi, sarığı ile aynı gördüğün gibi. Hiç bize benzemiyor yani.

Mahkeme kapısı açıldı. “Buyur Efendim” dedi kapıcı, içeri aldı Üstad’ı. Sonra talebelerini de aldılar. Kaç kişi varsa. Tam bilemiyorum ama tahminen yetmiş, seksen kişi vardı mahkûm talebeler. Kalabalık alabildiğine... Çok kalabalıktı. Polisler var, jandarmalar var. Üç tane de avukat girdi. Onların içinde bir tek Abdurrahman Şeref Laç vardı tanıdığım. Mahkeme binası üç katlıydı galiba, yukarı katta yani üçüncü katta oluyordu mahkeme. İçeride yarım saat kadar durdular, Avukatlar ellerinde dosyalarla çıktılar dışarı. Mahkeme akşama kadar sürüyormuşda, o gün için nedense erken paydos olmuş. Dışarıda halk onlara doğru hücum etti. Ben diyeyim üç yüz kişi; sen, de bin kişi. Omuz omuz insanlar. O kalabalığa ben de gittim, ama sonra “Ben Üstadın elini öpmeye geldim” dedim kendi kendime, geri geldim. Mehmed Çavuş’la beraber mahkeme kapısının önünde dikeldim. Üstad’ımız daha içerdeler. 40-50 dakika kadar geçti. Sonra yanımıza Süleyman Sarı Hoca da geldi. İki de biz üç kişi dikiliyoruz. Kapı açıldı, Üstad’ımız çıkiverdi. Kimse yok. Bizim üçümüzden başka hiç kimse yok; Üstadımızın yanında da kimse yok. Biz orada Üstad’ımızın elini öptük. Üstad’ımız bizi okşadı. İcab eden hürmetleri gösterdik. Bir de baktık talebeler oradan bir boşaldı ki, iki talebe Bediüzzaman’ı kollarına alıverdiler, aşağı indiriyorlar. Gidiyor

¹ Mehmed Çavuş’un adı Emirdağ Lâhikasında şöyle geçiyor: “Dinar Baraklı köyünden Mehmed Çavuş ve kardeşi bir adamla beraber yanıma geldiler. Pek ciddi gördüm, sonra bana bir mektubunda bir şey yazıyor ve bir parça mektubunu leffen gönderiyor. Bu kardeşimiz bazı şeyler soruyor. Risale-i Nur suallere ihtiyaç bırakmıyor ve benim bedelime her şeye cevap veriyor.” (Emirdağ Lâhikası 66)

² Mehmed Çavuş’un 1948 Afyon Mahkemesinden önce 1943’de gerçekleşen Denizli Mahkemesi sırasında aynı hapisanede yattığı ve orada Hz. Üstad’a hizmet ettiği şu ifadelerden anlaşılmalıdır: “Bizimle çok alâkadar ve hapisanede görüştüğümüz veya bana hizmet eden Beylerbey’li Süleyman ve Tavaslı Mehmed Çavuş gibi ne kadar dostlar varsa, hepsine çok selâm ediyorum ve her vakit manevî kazançlarımıza ve dualarımıza dâhildirler.” (Emirdağ Lâhikası 59)

³ Baraklı Köyünden Süleyman Sarı’nın adı Emirdağ Lâhikasında bir sorusu dolayısıyla şöyle geçmektedir: “Dinar’ın Baraklı imamı Süleyman’ın ehemmiyetli mektubuna karşı yazınız ki: Türkler hakkında sena-i Peygamberî muhakkaktır. Birkaç yerde Türklerden ehemmiyetle bahsetmiş. Hadîs var. Fakat bu hadîsin hakikî sureti ne olduğunu, yanımda kütüb-ü hadîsiye bulunmadığından bilemiyorum. Fakat manası hakikat ve Türk milletinin sena-i Peygamberîye mazhar olduğu hakikattir. Bir nümunesi, Sultan Fatih hakkındaki hadîstir.” (Emirdağ Lâhikası 37)

gayri Üstad. Üstad'ın cübbesinden tuttum, koyuvermeyeceğim gayri, aşağıya kadar ineyim istedim... Ayağım bir tökezlese tamam, elli kişi üzerimden geçecek. Düşeni altta çiğneyecekler yani. Üstad'ı ilk görüşüm böyle oldu.

AFYONDA SON DURUŞMA GECE YARISINA KADAR DEVAM ETTİ

Bir sonraki mahkemeye erken gittik. Üstad'ı yine getirip salonun kapısında bir sandalye vermişler oturtmuşlar. Son mahkemenin gününde zemheri, kış günüydü. Ocak veya Şubat'tı. Ne kadar ziyaretçi varsa dışarı çıkardılar polisler. İçeri dinleyici alamadılar. Çok kalabalıktı. İçerisi ancak mahkûmlara yetiyordu.

Mahkeme Cumartesi günüydü. Duruşma sabahtan beri öğlen ve akşam paydosu olmadan devam etti. Öğle yemeğine gitmek yok. Ne hâkimi, ne savcısı ne de Üstad. Akşam namazı vaktinde yine yok. Ben o gün için alaturka saat kullanıyordum. Saat tam dört oldu. Akşam ezanı dört saat geçti yani. İnönü emir vermiş, mahkeme hitam olsun diye, onlar da bitirememişler. Cumartesiydi, ertesi günü Pazar. Bir gün talik ettiler, Pazartesine.

Her iki saatte bir jandarma değişiyor. İki kişi yukarı çıkıyor, diğerleri inip geliyor. Biz dışarıda bekliyoruz. İki saat sonra iki jandarma geldi. Millet toplandı "Ne oldu?" dediler jandarmalara. "Bu mahkeme kolay kolay bitmez" dedi jandarmalar. "Bu hâkimlerle, savcı sabaha kadar ölmezlerse bir daha ölmezler gayri" dediler. Sonra jandarmalardan birisi: "Biri ayağa kalktı, birkaç söz söyledi orada 'Bir komünist devletin de bile olsa, Avrupa'da da olsa böyle bir zulüm, böyle bir haksızlık hiç görülmemiştir. Bu ne kanunsuzluktur. Nerdeymiş bu kanun...' diye konuştu." Jandarmalar anlatıyor bunları bize. Ahmed Feyzi rahmetli imiş bunu söyleyen. Hatta Üstad'ımız Ahmed Feyzi'ye fazla ileri gitme demiş. Bunları sonradan öğrendik tabi biz.

Üstad'ımız Afyon hapsinden çıktıktan sonra tekrar Emirdağ'ına gitti. Isparta'ya 1953 senesinde geldi. Zübeyir, Bayram, Tâhirî, Sungur, Ceylan Emirdağ'ında Üstadımızın yanında idiler. Sonra Isparta'ya geldiler. Isparta'da Üstadımızla çok görüştüm. Isparta'daki görüşmelerimizde Üstad "Kalemlerinizi yazıyor mu, sen ne yazıyorsun?" diye soruyordu bize.

Said Nursi Hazretleri 1948 Afyon Hapishanesinde kendisine verilen sandalye önünde

ZÜBEYİR: BİR MÜJDECI GELSE 'SEN RİSALE-İ NUR TALEBELİĞİNE KAYDEDİLDİN' DESE YEDİ KAT SEMALARA BAĞIRACAĞIM

Afyon'a ilk gidişlerimizde gayri bu anlatacağım hadise. Daha yeniyiz. Ben bir mest aldım. Baktım Tâhirî amcanın mestini aynı benimki gibi. Yalnız onunkinin altında kösele taban yok. Benimki köseleli. Üç tane de delik koymuşlar tabana süs için, ayağımda o mest var. Bir de yedi liraya kadife bir şapka aldım, aldım ama yarım kuzu parası. Bir kuzu on beş lira. Kasket ama kıyıları körüklü, siperliği o biçim.

Kaldığımız handa orta yerde bir hoca oturmuş, kim olduğunu bilmiyorum. Oradan Zübeyir diye çağırdı. "Gel bakalım şu yarınki müdafaayı bir oku bakalım" dedi. Zübeyir ağabey okudu; "Bir müjdecici gelse, bana dese ki 'sen Risale-i Nur talebeliğine kaydedildin, nurcu oldun dese bana, mahkeme benim gözüme hiç gözüküyor. Yedi kat semalara bağıracağım; ben nur talebesiyim, nurcuyum, nurcu diye. Mahkeme ne oluyor ki, ben nasıl olur da ben nur talebesi değilim diyebilirim burada. Asla! Onlar bizim tüyümüzün bir tanesini belirleyemez dokunamaz" diye biraz bu müdafaadan okudu.

Aynı hoca bana "Gel bakalım, mestlerin mübarek olsun" dedi. "Sağol hocam" dedim. "Senin bu mestin ile namaz kılınmaz. Şuradan bastığın zaman hava geçmeyecek içinden. Bu tabandaki deliklerden hava geçer. Çok

tüylü halı üzerinde olsa belki... Bunları düzettireceksin. İkincisi bu şapkayı giymeyeceksin” dedi. “Şimdi bu şapkayı ben sana at diyeceğim, çok para vermişsin. Bunun şu siperliğini atacaksın. Bir de terziye götürceksin, şu kenarları içine kıvırtacaksın, güzel bir takke olur” dedi.

ZÜBEYİR AĞABEYE BİR DAKTİLO ALACAKTİM

Zübeyir Ağabey bizim Baraklı köyüne geliyor, müdafaalar yazıyordu, Osmanlıca yazıyordu. Biz daha Osmanlıca bilmiyoruz. Zübeyir benden üç yaş büyüktü. O 1337’li, ben 1340’lıyım.

Mehmet Çavuş’la biz Zübeyir ağabeye bir daktilo almaya karar verdik. Gittik Isparta’ya satıcıya. Bir daktilo yüz yirmi lira. Biraz daha iyisi var yüz elli lira. “Bunun hangisi güzel?” dedik. “Canım kendiniz bilmiyorsunuz, anlayan birini getirin” dedi satıcı. Paramız vardı o zaman. Gayri yirmi liraya ayakkabı, yedi liraya şapka alırsak, yüz yirmi liraya bir makine alamaz mıyız canım. O paramız da gitti sonra, elimizde bir şey kalmadı ya. (gülüyor).

Amma ben daktilo yazmasını bilmiyorum. Yalnız kafaya şunu koydum; Ya Dinar’a, ya da Çivril’e gideceğim, yazıcının birine biraz para vereceğim, yanında bir-iki ay staj göreceğim, daktiloda yazmasını öğreneceğim.

Neyse daktilo için pazarlık ettik geldik Zübeyir ağabeye. Dedim “Ağabey mesele böyle böyle. Biz bir daktilo alacağız, ben staj göreceğim, kullanmasını öğreneceğim...” Şöyle durdu, durdu “Nereden öğrendiniz siz bu lafları. Daktilo almasını, yazmasını... Bunu öğreneceğinize Kur’anı Kerim eski harfle yazılmış. Arapça da değil, Allah Kur’an da bu harflerle emretmiş, Allah kelamı olan bu harflerdir. Bizim altı yüz senelik Osmanlı Devletimizin yazısı var, bunlara çalışın” dedi. Bir de “Onbeş lira şapkaya, onbeş lira meste verdiğin gibi, şimdi gidip daktilo için de bir sürü para verme yine” dedi. “Peki, ağabey öyle yapalım” dedik.

Sonra hakikaten geldim Sultanhisar’a, Mehmet Çavuş -ki daktilo pazarlığını onunla yapmıştık-. Allah razı olsun ondan, orada Osmanlıca’yı öğretti bize.

JANDARMA EVİMİ ARADI HAMAMLĞIN İÇİNDEKİ TAŞIN ALTINI BİLE GÖRMEK İSTEDİ

1953 senesinde bizim Baraklı köyünde dersler başladı. Bu sırada evler arandı. Jandarmayı kapıya dikiyorlar evleri arıyorlardı. Bir iki arkadaşımızın evinde Risale-i Nur buldular. Biz hemen risaleleri sakladık. Üç gün sonra bir daha geldiler. Bende bir Kur’anı Kerim ile evlenme hakkında Mürşid-i Müteehhilin kitabı kalmıştı, onları yakaladılar.

Köylerde şimdiki gibi evler yok, eski yer evleri vardı. Bu evlerde hamamlık vardır, ufak bir yer. Koca bir taş var hamamlıkta, altı çamur. Jandarma kumandanı geldi, hamamlık kapısını açtı “Bu taşı kaldır” dedi. “Ne olacak?” dedim. “Kitap arıyoruz” dedi. (Ömer ağabey gülüyor) “Buraya kitap konur mu yahu? Bu yaptığınızı bir Hıristiyan bile yapmaz” dedim. Arpa, buğday, un çuvallarını aradılar. Benden bu iki kitabı aldılar. Kur’anı Kerim’i ben askerde iken almıştım. 1925 senesinde basılmış. Jandarma kumandanı ifade alıyor muhtar odasında; “Nasıl olur yahu 1925’de Kur’anı Kerim basmak yasaktı Türkiye’de. Şuna bak 25’de Kur’anı Kerim basılmış Türkiye’de” diyordu. “Bana ne soruyorsun sen, basan matbaaya git sor” dedim.

Mahkemeye gittik. Orada da aynı şekilde ifademizi aldılar. Kur’anı Kerim’i geri verdiler, Mürşid-i Müteehhilin kitabını vermediler. Dört sene sürdü bu mahkeme. 1957’de beraat kararı verilince gittik, herkes kitabını geri aldı. Sonra artık 1960’a kadar Üstad’ımızın yanına daha serbest olarak gittik-geldik.

ÜSTAD ‘KADER KANUNU’, ‘KAZA KANUNU’, ‘ATA KANUNU’NU ANLATTI BANA

Kader meselesini yazarken bir meseleyi anlayamadım. ‘Kader Kanunu’, ‘Kaza Kanunu’, ‘Ata Kanunu’, bir de ‘Rahman Kanunu’. Sayfada bu yazılıydı. O yaprağı aldım, Üstad’ın yanına Isparta’ya gittim. Orada 20 kişi kadar vardı. “Üstad bana sen niye geldin?” dedi. “Bu sayfayı getirdim, anlayamadım” dedim. Üstad sayfaya bakınca “Burada dört satır var, sen bunları anlayamamışsındır” dedi. Ve “Kader, yazılan kanundur. Kaza, yazılan kanunun infazıdır. Ata veya Rahman ise, kanunun o hükmünün kalkmasıdır” dedi.

BAZI GÜNAHLAR VARDIR, İNSANI CENNETE GÖTÜRÜR

Üstad’tan ayrıldıktan sonra elimdeki kâğıtla Kuleönü’ne Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabeye vardım. “Ben Üstad’ın yanından geliyorum” dedim, kâğıdı gösterdim. Üstad’la konuşmamızı anlattım.

Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabeyle biraz sohbet ettik. Dedi ki: “Bazı günahlar vardır, insanı cennete götürür.” “Ağabey günahlar cehenneme götürür, sen cennete götürür dedin” dedim. “O günah işleyen tövbe istiğfar için ellerini açar ‘Yâ Rabbi! Yaptım gayri ben bu suçu. Beni affet!’ dediği zaman vücudu titrer, gözlerinden yaşlar akmaya başlar, tüyleri dikilir. Allah da böyle gözyaşlarıyla tüyleri dikileni, kendinden geçeni çok sever. Öteki

adam ‘Yâ Rabbi, elhamdülillah beş vaktimizi kılıyoruz, günah da işlemiyoruz, böyle güzelce yaşıyoruz’ der. İşte bu mağrurluktur” dedi Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey. Onun ifadeleri böyle.

Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey sonra dedi ki: “Bir nokta daha var. Adam diyelim akşam namazını kıldı. Abdesti bozulmadan sedirindeki yastığa dayandı, tefekkür edip duruyor. Ama Süfyan’ı, ehl-i küfrü de çok seviyor. Olmadı işte şimdi. O, yaptığı ibadetle, taatla öyle kendini kurtaramaz. Çünkü onları kim severse, onların cürmünün aynısı kendi defterine geçer. Bu günahların altından kalkılır mı?” Kendin işlersin günahı; o ayrı bir şey. Fakat memleketten Kur’anı kaldırmaya çalışanlara muhabbet; onların günahı senin amel defterine geçer. İşte böyleler namazını kılıyor ama dostunu düşmanını bilmiyor. Böyle yaşayanlar çok tehlikededir” dedi Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey. Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabeyin, ağabeyi Sarıbuçuk Mustafa da büyük evliyaydı.

İslamköylü Hafız Ali Ağabey bizim Baraklı köyüne yakın bir köyde imamlık yapmıştı. Ben o zaman askerdim. O yüzden Hafız Ali Ağabeyi göremedim. Ama bizim köylüler onu iyi tanırlardı.

HİZMET İÇİN PARA FALAN KABUL EDİLİYOR MU, BİLMİYORDUM

Şöyle bir hadise oldu: 1957 senesinde Mehmet Çavuş’a bir aile (hanım) aramaya gittik Isparta’ya. Bizim kendi köyümüzün hocası Süleyman Sarı da vardı yanımızda. Üçümüz Nuri Benli’nin otelinde yattık gece. Sümerbank satış mağazaları vardı, kaput falan satılırdı orada. Sabahleyin önce Sümerbank’a gittik. Hoca bir şey alacaktı, istediğini bulamadı. Ondan sonra Üstad’ın kapısına vardık. Tâhirî amca “Geç kaldınız Üstad gezmeye gitti” dedi. “Sümerbank’a girdik biz” dedi hoca. “Sümerbank gezmeye gitmezdi, yerinde dururdu, sabahleyin önce Bediüzzaman’a gelecektiniz, ondan sonra Sümerbank’a gideceksiniz. Bu iş yanlış olmuş” dedi. Yarenlik nasıl açılır biliyordu; “Evela Sümerbank’tan maddiyatı göreceksiniz, Sonra Bediüzzaman’a geleceksiniz. Bu iş yanlış olmuş. İnsanlar maddiyata fazla heves ediyor. Biz de sizin gidiydik” dedi. Sonra da “Ben eskiden bağların, üzümün, pekmezlerin ösrünü, bedelini vermemiştim, borcum vardı. Bir dönüm arazi sattım, onun kazasını yaptım, paraları ödedim” dedi. Ben dedim “Tâhirî amca bizim de vardır borcumuz. Biz size versek, siz de Risale-i Nur hizmetinde kullansanız olur mu?” dedim. “Olur” dedi. Biraz para çıkardım verdim Tâhirî amcaya. Ben o zamana kadar hizmet için para falan kabul ediliyor mu, edilmiyor mu daha bilmiyordum. Öğrenmiş oldum.

ÜSTAD’IN ODASINDA PEYGAMBERLER ŞECERESİNİ GÖRDÜM

Ben Üstad’ın kaldığı eve gittikçe görürdüm. Üstad ayrı odada, ağabeyler ayrı odada iki katlı ranzalarda kalırdı. Tâhirî amcalar, yemekte, diyelim Bulgur pilavı yiyorlar, bir tane bulgur tanesi kalmıyordu tabakta. Sıyrıp, sünnetliyorlardı.

Tâhirî Amca Üstad yokken bana Üstad’ın odasında bir şey gösterdi. Şecere gösterdi. Bu şecereyi şimdi hiç bilen, gören yok. Üstad’ın odası çok küçük değildi. Bir duvar olduğu gibi harita, şecere yani. Orada Âdem Aleyhisselamdan, Peygamberimize kadar gelen bütün peygamberlerin şeceresi varmış. Bir duvar bütün, yanındaki duvarda da yarımı var. Bir buçuk duvar. Bunu iyi gördüm. Tâhirî amca bana. “Peygamberimizden gelen nesiller değil. Peygamberlerin şeceresi” dedi. Hatta sordum “Bu şecere Üstadımız Bediüzzaman’ın kendi yapmasıdır” dedi. Bu şecereyi sonradan çok sordum, ortalıkta yok şimdi.

İÇİŞLERİ BAKANI NAMIK GEDİK’İN EMRİ

Tâhirî amca anlattı bana: “1959’da beş aydan beri Üstad’ı çıkarmıyorlardı. Bir gün Üstad “Arabayı hazırlayın Ankara’ya Menderes’in yanına gideceğiz” dedi. Buradan, Isparta’dan gittiler. Tam Ankara’ya girerken polisler arabanın önüne geçmişler, durdurmuşlar. ‘Efendim nereye gidiyorsun, nasıl oldu da buraya kadar gelebildiniz? Beş buçuk aydan beri İçişleri Bakanı Namık Gedik’in sıkı emri var. Said Nursi evinden dışarı çıkmayacak diye emir üzerine emir verdi’ demişler. Üstad ‘Ben Namık Gedik’in yanına değil, Menderes’in yanına gidiyorum, başka yere gitmiyorum, görüşüp geri döneceğim’ diyor.” Bunlar Tâhirî Amcanın lafları. “Polisin biri ‘Hocam herkesin duyduğu, gazetelerin yazdığı, beş buçuk aydır İçişleri Bakanının dışarı çıkmama emrini bir Başbakan duymamış mı? Duymaz mı hiç Menderes’ demiş. O zaman Üstad’ımız elini şöyle çevirmiş, ‘Çevir taksii geriye. Menderes... böyle olacaklar...’ demiş.” Tâhirî amca böyle söyledi bana. İşte Üstad’ın elini sallayıvermesiyle kısa bir müddet sonra Menderes gitti...

HİTLER VE MENDERES

Tâhirî amcanın ifadesi: “Üstad iki kişiye çok dua etti. Birisi Almanya’nın Hitler’i, diğeri de Menderes. Birisi Kominizmi, diğeri Süfyanizmi kaldırsın diye her ikisine çok dua etti” dedi bana Tâhirî amca. Tâhirî amcanın ifadesi bu. “O da söze bakmadı, bu da söze bakmadı. Rusların mazlum insanlarını, kadınları, yaşlıları derelere doldurup, tank geçirdiler üzerlerinden. Bu zulüm Almanya’nın geri dönmesine (mağlup olmasına) sebeptir. “Döndü kâfir geriye” demiş Üstad. “Menderes de bindiği dalı kesti, Menderes de gitti” diyor.

ÜSTAD'IN URFA YOLCULUĞU

Sene 1960. Isparta'ya yine Üstad'ı ziyarete gitmişim. Bir gün önce gitseymişim Üstadın Urfa'ya gittiği güne denk gelecekmiş. Sabahleyin gittim, kapıyı çaldım, Tâhirî Mutlu amca çıktı. O, Allah kabul etsin çok risale yazmıştı. Onun pekmezini, evini sativermişim ben. Hemen anahtarı kapının altından bana attı, "Gir içeri. Ben çıktım mı hemen anahtarı alıp meydanlığı gelirsin. Hemen gel yoksa seni yakalarlar, bir şey de diyemezsin" dedi. Sonra "Üstad Gecedan 'arabayı hazırlayın' dedi bize. 'Araba bozuk efendim' dedik. Gönümüzden geçmiyordu gitmesine. Üstad'ın yaşlılığı, hastalığı vardı ya. 'Araba bozursa başka araba kiralayın, muhakkak gitmemiz lazım' dedi. Dün sabah gitti Üstad'ımız" diye anlattı Tâhirî amca.

TÂHIRÎ AMCANIN PEKMEZİNİ, HOŞAFLIK ERİKLERİNİ ÇOK SATIVERDİM

Tâhirî amca Atabeylidir. Eskiden Ağrus derlerdi Atabey'e. Tâhirî amca iki sefer Belediye Reisliği de yapmış. Ailesi vefat etmişti. Çok takvalıydı. Tâhirî amca sükutidir. Çok büyük bir evliyadır. Çok yakınlığım oldu kendisiyle. Tütün getirirlerdi bizim köylüler oradan. Tâhirî amcanın pekmezi, hoşafılık erikleri vardı, onlardan çok sativerdim.

Şimdi gülüşeceksiniz ama bir şey anlatayım size: Isparta'nın pekmezi güzel olur, koyu olur, kaşıkla karma helva gibi yersin. Parasıyla ben de alırdım o pekmezden. Bir seferinde Tâhirî amca bizim evde misafirimizdi. On kiloluk kadar bir bakracımız vardı, pekmezi ona boşalttık. Sonra gördüm, ufak bir fare ona düşmüş mü... "Eyvah!" dedim, ama Tâhirî ağabeye bir şey demedim. Köyün hocasına vardım "Böyle böyle pekmeze fare kaçmış" dedim. "O olmaz, yenmez gayri. Ona su katacaksın, kaynatacaksın, indirip bir daha su katacaksın, bir daha kaynatacaksın" dedi. "Bunu biz yapamayız" dedim. Aradan bir iki ay geçti. Pekmez ağda derler bizde, öyle olmuş. Katıydı zaten, iyice katılaşmış. Hocaya gittim söyledim. Hoca "Deseydin bana, ben pekmezi sulu olarak anlamışım. Koyu olduğunu bilseydim; o farenin pisliği dağılmamıştır yarım kilosunu atın kalanını yiyin derdim" dedi. Kabahati attı bana.